

gemestrenes Lønninger, ligger saaledes udenfor Betragtningen her og vil blive afgjort under ganske andre Love end den, som her foreligger.

Efterat jeg nu har udtalt mig om disse Par Punkter, forsaavidt jeg er deelagtig i dem, skal jeg gaae over til det egentlige Forslag, som jeg har stillet. Det, at jeg har sluttet mig subsidiært til Fleertallets Forslag, ligger deri, at jeg deler den Erkjendelse, at uagtet vi maa skee ikke kunne komme til at gjøre en Ende paa denne Sag paa en efter min Formening forstandig Maade, saa maa dog Savnet som føles deraf, lade os ønske at komme til en Afgjørelse saa godt, det lader sig gjøre. Jeg har allerede tidligere henledet Opmærksomheden paa, at vi have et dobbelt Hverv, idet vi bringe denne Sag frem og stræbe at faae den ordnet. Det ene Hverv er at sætte de hidtil sportulerede Embedsmænd paa fast Løn; det andet er at ordne Lønningsforholdene saaledes, at Staten, naar den nye Retsordning skal træde i Virksomhed, ikke skal blive overbebyrdet med en Masse af store Pensioner, men at den beholder fri Raadighed over de paagjældende Embedsmænd, og forsaavidt de vedkommende Personer ikke kunne eller ville under de Betingelser, man fordrer af dem, træde over i de nye Forhold at de saa træde tilfide med en lavere Afstandelse fra Staten. Dette Hensyn er imidlertid aldeles overseet i Loven, saaledes som den er fremlagt. Loven, saaledes som den foreligger, har paa den mindst omhyggelige Maade taget hele denne Sag, saaledes som den ligger for efter Grundlovens Bestemmelser og efter vore almindelige Duffer, under Overveielse. Man har gjort et saa simpelt Dømmermandsværk, som man kun kunde; man har fremlagt en Lønningslov af en Bestaffenhed, saaledes som man kunde skrive den op paa ikke mange Timer. Den har maaskee dog behøvet en længere Overveielse, men det er da ikke Gageringsforholdene i og for sig, som have krævet denne lange Overveielse, det er Hensynet til Personerne, Hensynet til Classificationen af Embederne, for at man kunde sige: Vi beholde saa og saa mange Embeder af den

og den Størrelse, for at de og de Forfremmelse kunne skaffes under de og de Gageringsforhold. Det ligger klart for Dagen, at Staten er kun Nr. 2 og Personerne Nr. 1 i dette Lovforslag. Men, som sagt, jeg erkjender, at vi ere bragte i den Nødvendighed at ende Sagen paa Grund af den Skynsømhed, hvormed man har tvunget den frem, istedetfor at lade den fornødne Tid gaae hen under Finantslovens Control. Ved denne Skynsømhed ere vi bragte derhen, at vi maae affinde os med Spørgsmaalet, saaledes som det foreligger, og see at komme til Enighed med Regjeringen om et Styk, som løser Opgaven paa en nogenlunde taalelig Maade. Jeg har nu forsøgt derpaa. Jeg er gaaet ud fra den Betragtning, at det, som ved disse samlede Embeder er det fremtrædende, det specifikt Vigtige, det, som Staten kan have Banskkelighed ved at sikke sig uden gennem fast ansatte Embedsmænd, det er den Deel af disse Embeder, som udgjør Dømmerembederne. Derfor har jeg udsøndret dem i Lønningsbestemmelser for sig selv, hvori jeg har fastholdt den hele Række af Dømmerembeder. Jeg har med Hensyn til disse Embeder ligesom med Hensyn til andre Embeder i Staten tænkt mig en Begyndelsesgage, en stigende Gage, og den største Gage, hvortil de kunne komme, og dette alene har jeg fastholdt som det, hvoraf de Vedkommende ved Jurisdiktionsforandringerne, ved Indførelsen af en anden Retsordning osv. vare berettigede til at faae Pension, forsaavidt man ikke kunde anbringe dem i de nye Forhold. Ved Siden deraf har jeg ladet Embedsindtægterne for Embederne, saaledes som det af Ministeriet er antydet, blive staaende, men ladet Forskjellen mellem vedkommende Dømmergage og Embedets fulde Indtægt tilkomme den Paagjældende som Honorar, saaledes at han deraf ikke har Afgang til Pension i det Dieblit Forandring indtræder, hvorimod den hele Sum, som derved bliver fri for Staten, er paa rebe Haand til at lønne det ikke ringe Antal Embedsmænd, der maatte blive tilbage for at forvalte mange mere underordnede og administrative Dele af Forretningerne.